

İnzivaya Övgü

I. ...'yi Beklerken

Kaldırımların ve öpüşlerin dargınlığına,
Kırılmışlığına benzeyen
Büyük, çarpık bir ayakkabı
Utanç ve hüznle yürüyordu kalabalıkta.
Zalim Nisan'ın altında,
Güneş saklıyordu kendini
Yüzünün kırışıklıklarında.
Tarihi geçmiş, büyük bir ayakkabı giyiyordu.
Köşede durdu ve kafasını göğe çevirdi:

KUTSAL GÜNEŞ. Işınlarını gözlerime sürme!
Bu ölü bedenler arasında beni köreltme!
Toprağın bin kat altında tekrar tekrar
Ölebilirmiş gibi hissediyorum.
Ama bak, yapayalnızım artık!
Sadece ayakkabım ve ben varım.
Artık yaşamıyorum, biliyorsun. Her şeyi bir süre önce terk ettim.
Kromozomlarımı yuttum, büyük bir araba kazası geçirdim ve
Kiralık dairemi değiştirdim.
Bir süre önce ben,
kaybettim kendimi ve
Kendimi evimin zeminine attım.
Hiç ses yoktu.

Nesne yoktu. Ne aşk ne de inanç vardı.

Sadece bombaların ve rüzgârın sesi vardı. Tüm gece birlikte olduk, sonrasında adını atomik aşk koyduk.

Nein, Nein!

Kendimi yerin üstünde bir kabuk olarak gördüm, hareketsizdim—böcekler gibi tavanı izliyordum.

Ama sen orada değildin, çok sevgili Güneş!

Doğmadın o gece ve beni kulaklarımdaki bombalarla yalnız bıraktın.

Hiçbir şey görmedin!

Yakarmayı bıraktı ve yürümeye devam etti

Ölümcül tenler arasında.

Tam bir kargaşa, diye söylendi; Sisifos bile katlanamazdı,

hatta Viyana'nın sokakları bile parçalanamazdı.

Ayakkabısının içine girdi; bedenini katladı ve baş aşağı evrildi.

Bu sessiz definler arasında

Hayatını geçireceği tek yer ayakkabısıydı.

Kafasının altında çürümüş onca beden,

Erimeye çalışıyordu boğulmuş yatağında.

En azından ben ölüyüm, dedi sevgilisi.

Yitmiş dudakları arasından bir demet kahkaha yankılandı.

Neden gelmedin?

Birlikte şiir okur, belki onları yeniden yazardık.

Peki ya tüm ülke boyunca gözyaşlarımızın çetelesini tutma fikri?

Dünyaya sahip olabilirdik birlikteyken! dedi saçlarıyla oynarken.

Savaşın bıçaklarında taşıdığı tereddütsüz birçok ürkek ölüm,

Ayakkabısında koca bir tahrişe sebep olmuştu.

Kuşlar ölmüştü.

Mevsimler indirgenmişti.

Ayakkabılı adam saklanmıştı.

Büyük bir yalnızlık bulutu

Onu köşeye sıkıştırmıştı. Derin bir boşluk,

Doğumları, medeniyetleri tersine çevirmişti.

“İhtiyacım olan tek şey, bir köpeğe ait diri bir kemik. ” diye sevgilisine seslenmişti.

Bir ayakkabıda yaşamayı öğrendim, yaşarken vuruldum.

Vücudumun köşelerinden damlayan çarpık bir kentleşme,
Çenemde büyüyen bir et beni,
Gerçek değıllerdi, şehrimiz Viyana gibi.
Tartışmalar, sessizlikler, gömülömler
Hepsi soyunu tüketti.
Ben bunları bir dışavurum sandım.
Viyana değışti farkında olmadan,
Kükremeden, bağırmadan—sonunda savaş bitti
Geriye kalanlar ise dinlediğimiz şarkılar,
Sıkıcı bir piyano ve bir paket sigara eşliğinde concerto.

Odamdan yansıyan Ağustos güneşi,
Senin ölümündü perdelerden sızan.
Londra, Berlin ve Viyana kadar sahipsiz,
Beni doğurmayı unutan annem kadar soğuk.
Kapımı artık içtiğimiz kahveler ve faturalarımız çalmıyor.
Küvetimin gideri şiddetli bir bulantıyı anımsatıyor.

Mideme bastırılmış

büyük bir çekic

birlikte yaşamayı öğrendiğim.

II. 23:00

Tik Tak. Tik. Tak

Saatli bir adam

Dürtülerini, rüzgârı ve kayayı görmezden geliyordu.

Ayakkabısına saklanan ve omzundaki kuşla var olanların

Oturup hayat üzerine konuştuğunu duydu.

Saati olan adam kördü, gözlemleri yarımdı.

Ne bir pencere ne de bir ışık vardı,

Yalnız tekinsiz bir kavga oturmuştu odaya.

“Söylemiştim, insanoğlu sadece ağlar.”

“Ama hayır, nasıl ölüneceğini unuttum.”

“Beni izle, yoksa olursun yavan.”

Güneş yoktu, rüzgâr onları terk etmişti.

Yalnızca kaba bir kaya oturmuştu midelerine.

Bir vakit kayayı dürtmeyi denediler, fakat cevapsız kaldılar.

Kaya tüm benliğini basite indiriyor, konuşmama hakkını kullanıyordu.

“Neden içimizde yaşamayı seçtin, tiksiniç” diye sordu kuşu olan adam,

“Bu cehennemde yaşamama neden izin verdin, kus beni!” dedi kaya

ve hayatında ilk defa o gün konuştu.

“Beni yapayalnız bıraktınız. Bana bakın, sadece gözyaşından ve mütemadi bir baskıdan oluşuyorum. Konuşmayı, yemeyi, düşünmeyi ve hatta hissetme yeteneğimi kaybettim. Hepiniz beni değiştirdiniz ve beni kaynayan bir kas kütesine çevirdiniz. Ben, yaşamayı sevdim!”

Derin bir sessizlik.

Saatli adam sessizce onları izliyordu.

Tik Tak. Tik. Tak.

“Sen hiçbir şeyi sevemezsin, sen bir kayasın.”

“Güneşi ve rüzgârı çaldınız.”

“Ama kayasın.”

“Şimdi ebedi ağlayın, eğer bir son varsa.

Hayalini kurduğunuz ölüm,

Gelmeyecek nasıl olsa!

Ne utanç, ne keder, ne de bir kabahat—var olan tümüyle arada kalan!

Hissedeceğiniz tek şey,

Çürümeye yüz tutmuş dişleriniz olacak.”

“Ama bizi terk edemezsin, içimizde yaşıyorsun!”

“Ağrı kesici alın, iyi hissetmiyorum.”

“...”

Hepsi uyuyakaldı.

Kaya bir melodi tutturmaya başladı.

“Saatli adam bizi kavgalar arasında izliyordu,

Keyif alıyordu yakalarken bizi çekişmeli,

Ürkek insanlar uyuyordu,

Tabiatın ağlayışını onurlandırarak.

Saatli adam—en sahici babam!

Bizi öldürdün!”

III. Güneşi Öldürmek

Ayakkabısı olan, kuşu olan ve diğeri saatli üç adam

Birbirlerinden bağımsız yürüyorlardı.

Konuşmuyorlardı, etrafa bakmıyorlardı.

Saatli adam kördü; kuşu olanın tekerlekli sandalyesi vardı, ayakkabılı olan ise baş aşağı yürüyordu.

Tüm sesler, tüneller, adımlar titriyordu.

Dünya eksenini kaybetmişti; politikacılar sesli gülüyordu—

üç adam boşluklarını bıraktı

ve başarısızlığın bir parçası oldu.

Arka bahçede yağmur şiddetli,

Hava olağandışı kapalıydı.

Yağmurlu bir eylül ayında,

Son hiç olmadığı kadar yakındı.

İnsanların durmadan ölümler hakkında konuştuğu bir Pazar sabahı,

Buruşmuş gazete parçalarına sarılmış manşetler

Atıyorlardı çığlıklarını,

KUYUSAL GÜNEŞ!

Kendi ölümüne karşı sessizdi Güneş.

O Pazar günü,

İnsanlar çapsız gölgelere bürünmüştü; silüetleri ölü omuzlara değmiş, alışkanlıklarına sığınmayı bırakmışlardı.

Güneşi gömüyorlardı.

Gözlerinde utanç duygusu vardı: alaycı ve samimiyetsiz.

Bir ölümün yası nasıl tutulurdu?

Bazı insanlar *güneşi* aşağı çekiyor ve *onu* mezara sokmaya çalışıyor.

Kuşlar gözlerini kapattı, mezarlar esinti karşısında çürümeye başladı. *Protesto!*

Kaya ağlıyor,

“Bizi öldürdüler!” diye mırıldanıyordu.

Saatli adam hiçbir şeyi göremedi,

Kuşu olan adam hiçbir şey yapamadı,

Ayakkabılı olan ise yapay bir ölümün ürkütücü olup olmadığını kavrayamadı.

Görüş açısı sallantıdaydı.

Üçü de insanların ne yaptığını belirli bir mesafeden izliyordu.

İnsanların *güneşi* neden öldürdüklerini anlamıyor,

Gök dirseklerinden damlıyordu.

Demir parmaklıklar ve umutsuzluk aldı hayatlarını,
Kanlı bir Pazar günü.
Tanıştıkları şehir, insanların konuşamadığı,
Popülasyonun prangalar tarafından oluştuğu kurak bir yerdi artık.
Bu üç, mutsuz adam birbirlerine baktı ve haykırdı:

“Ne yani?

Biz uzun zamandır bunu yaşıyoruz,

Bir gün, biz de o çukura gireceğiz ve

O gün de bizi kapatmamak için ağlayacaksınız!

Biz de isteriz bir kürek dolusu toprak, rahatlatmak için
kendimizi,
Ya da belki,
Hatırlamak için, öncesinde hayatın nasıl olduğunu.”

KUYUSAL GÜNEŞ

Ölüm karşısında battı; Berlin’in tünellerinden geçti, Viyana’da bir ayakkabının hayatına şahit oldu ve doğup batmak için kullandığı saatini unuttu.

Kaya ağlıyordu,

insanlar dağılmıştı,

son hiç olmadığı kadar yakın,

gök bomboştu.

Ne yağmur, ne de güneş. Her şey tükenmişti.

Tik ve Tak.